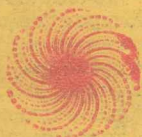

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
22
ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΣ 2α: «Ο μικρός σωτήρας» (διήγημα). Διασκευή Μ. ΚΟΚΚΑΛΗ.

ΣΕΛΙΣ 3η: "Αρθρον και μία συνομιλία με τον Έθνικό Κυβερνήτη κ. Ι. Μεταξάν. 'Η κίνησις των ταγμάτων εργασίας. Α.

ΚΥΡΙΑΖΗ «'Η 'Ανάστασις» (ποίημα).

ΣΕΛΙΣ 4η: Πώς όμιλει ο Κυβερνήτης.

ΣΕΛΙΣ 5η: ΣΤ. ΞΕΝΟΥ: «'Η ήρωίς της 'Ελληνικής 'Επανάστασε ως» (Μυθιστόρημα).

ΣΕΛΙΣ 6η: 'Η πρώτη όμιλία της Ε.Ο.Ν. εις το Θέατρον 'Αλίκης.

ΣΕΛΙΣ 7η: ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ: «Το πρώτο Πάσχα της 'Ελληνικής Αύλης στο Ναύπλιον».

ΣΕΛΙΣ 8η και 9η: ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: «Χρόνια πολλά Βασιλεῖμα» ('Ανέκδοτα της Α.Μ. του Βασιλέως). Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ «Φουστάνελλα». ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «'Αξέχαστη Πασχαλιά». (Διήγημα).

ΣΕΛΙΣ 10η: Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ «Πάσχα Κλεφτών» (διήγημα).

ΣΕΛΙΣ 11η: 'Αθλητική κίνησις.

ΣΕΛΙΣ 12η: Κίνησις της Ε.Ο.Ν. εις τας ἐπαρχίας.

ΣΕΛΙΣ 13η: ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΪΜΗ «Τό ἀρνί ἦτανε κόττα» (διήγημα).

ΣΕΛΙΣ 14η: 'Η «Νεολαία» και οι ἀναγνώσται της. 'Η στήλη τοῦ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ.

ΣΕΛΙΣ 15η: 'Η ὀρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν 'Ανδρου.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000

ΠΩΣ ΟΜΙΛΕΙ Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ Κ. ΙΩ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο κ. Μεταξάς ενώπιον του μικροφώνου.

μεγάλα λόγια. Έδω σ'ας μιλεί ο στρατιωτικός που τις ώρες της σχολής του κάβεται και λύνει αλγεβρικά προβλήματα. Τό μεγαλύτέρου τάλαντο βρίσκεται ο αυτός στην λογική του δύναμι. Ο ΛΟΓΟΣ ο ρητορικός είναι γι' αυτόν κυ-

τό κυριώτερο: θα κατεβάση τους Έλληνες από την ούτοπία στην πραγματικότητα. Έπειτα ο 'Αρχηγός μιλεί στο μικρόφωνο. Κάτω μιλεί απ' εσθίας, σε άκροατήριον.

Μία φωτογραφία των αξιωματούχων της Ε.Ο.Ν. Ίωαννίνων μετά του Γεν. Έποπτού Υπουργού Γεν. Διοικητού Ήπειρου κ. Β. Γκορτζή την 25ην Μαρτίου κατά την παράδοσιν της σημαίας εις τους Ήπειρωτομάχους.

(Τό μορφωτικόν σχολείον αξιωματούχων Ίωαννίνων ήρχισε τας εργασίας του και σκοπόν έχει να μορφώση του αξιωματούχους έθνικώς και να διαμορφώσβ τον χαρακτήρα τους διά να αποκτήσουν ελληνικήν συνείδησιν, ν' αναγνωρίσουν την Ιεράν αποστολήν των και τότε ν' αναλάβουν την εκπαίδευσιν των φαλαγγιτών και Σκαπανέων διότι όταν έχομεν αξιωματούχους που πιστεύουν στην... εαν τότε μόνον θα έπιτευχθή τό έργον της Νεολαίας).

Μία εικόν των φαλαγγιτών Άσθετοχαυρίου. Διακρίνονται οι κ. κ. Γ. Βλαχόπουλος και Π. Λιάκος έμπρός εις τά γράφεια της Κοινότητος.

Ο αυτός σχηματισμός εις τό ήρώον Άσθετοχαυρίου

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΗΝ ΜΑΣ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤ.
ΕΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ

3.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

(Στά σκοτεινά και ήγα απόνεα της φυλακής Βοταντζή, στην Κων)πο- λι, την Μ. Παρασκευή του 1821 όρι- σκεται λλειόμενος ο αρχιερεύς της 'Ι. Συνόδου με την κατηγορία ότι είνε μέλη της Φιλικής Έταιρίας. Ο Πατριάρχης Γερήνιος Ε' σταλμέ- νος από τον Μ. Βεζύρη, πηγαίνει να τους μεταβάλλει και να τους έξο- μολογήσει για να προδώσει έπειτα τα μυστικά τους εις τον Σουλτάνον.

Αρκείται όμως να παύσει τον πό- λον του 'Ιούδα. Την ήλλη μέρα παρουσιάζεται εις τον Μ. Βεζύρη και έπειδή δεν τό άποκαλύπτει τα μυστικά των αρχιερέων, τον κατα- δικάζει εις θάνατον. Την ήδη νί- χια εκτελούνταν όλοι οι δεσποτι- δες σ' διάφορα σημεία του Βοσπό- ρου.

Τώρα ή βάρκα έφθασε στην ήλ- λην άκρη του Γαλάτς. Έκει ήγί- ναν άλλος άπαρχονισμός και πάρα κάτω άλλος.

—Ύστερα από λίγες μέρες τρεις άλλου άρχιεπισκόπου κρεμάστηκαν σ'τό Άρναούτ—κιούι, ο Θεσσαλο- νίκης σ'τό Νεοχώριον και ο Δέρ- κων σ'τά Θεραπεύα.

Τέτοια ήσαν ή πιο φρικώδης τρα- γωδία από όσες έγιναν εις τους αιώνες των αιώνων.

Οι πρόσβεις των Δυνάμεων, Ρωσσίας, Άγγλίας και Γαλλίας, έκαναν δριμύτατες παρατηρήσεις πρὸς τὸν Σουλτάνον για την βολο- φονία τόνων αρχιερέων. Και αὐ- τός, αφού άπάντησε ότι δεν έχει νά δώση λόγον σ' κανέναν παρά μονάχα σ'τόν Θεό από τὸν όποιον και παρέλαβε την βασιλείαν, διέ- ταξε τούς ύπηκόους τους να γυ- μνάσουν τά σπαθιά και νά σφά- ξουν όλους τούς Χριστιανούς.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τὸν Τίτον τας ήμέρας του Πά- σχα, ο διωγμός των Χριστιανών από τὸν Νέρωνα, ή σφαγή των διαμαρτυρουμένων της 'Ιρλανδίας επί Καρόλου Α' των Αιθιοπών κατά των 'Ιησουϊτών και των Κι- νέζων κατά των Σαβερριανών δεν ήταν τίποτε μπροστά στή μεγάλη έκείνη σφαγή, θύματα της όποι- ας έπεσαν πολλές χιλιάδες σ' έ- λλη τη δυστυχισμένη αυτή χώρα.

Ούτε γυναίκες, ούτε μικρά παι- διό δεν έλυτήθηκαν. Άρρωστοι, γέροι, έτοιμοθάνατοι, σαιάτηδες και άνάπηροι, και όλοι όσοι δεν μπορούσαν να φέρουν μίαν αντί- σταση, πέσαναν από τό σπαθί των δυνάμεων.

Ας αφήσουμε τις λεπτομέρειες στην Ιστορία, και ας προσθέσω με μονάχα ότι τις ήμέρες εκείνες ούτε ένα χριστιανικό σπiti δεν έ- μείνε άπείραχτο, φωτιά και κα- πνικό άνέβαιναν πρὸς τὸν ούρσον μαζί με τις προσευχές των θυμά- των, σ' όλες τις συνοικίας της πό- λεως.

Οιάδες Γενιτσάρων, εγύριζαν παντού, ώπλισμένοι, και έσφαζαν όποιον Χριστιανόν εύρισκαν μπρο- στά τους, τὸν έκοβαν τη μήτη και τ' αυτιά του, τὰ μαζεύαν σ'ε μιά σακκούλα κ' έβάζαν φωτιά σ'τά σπiti.

Επί πολλές μέρες ο Βόσπορος είχε μεταβληθ' σε μιά μεγάλη λι- μνη αίματος γεμάτη πτώματα. Και κανέναν από τούς κατοίκους της Κων)πόλεως δεν έφαγε φάρια επί πολὺν καιρό, γιατί είχαν τρα- φή από τὰ πτώματα εκείνα.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Τρεις μέρες μετά τὰ γεγονότα αυτά ο Θρασύβουλος κατέβηκε ά- πό τὰ Πατριαρχεία και χωρίς να τὸν ιδι κανείς, έπράξησε κατάστην προκυμιαία του Φαναριού.

Όταν έχωρίστηκε από τὸν Πα- τριάρχην έπήγε κατ' εὐθείαν εις ένα από τὰ καφενεία του Γαλατά όπου εὐχναζαν Έλληνες ναυτι- κοί. Έκει εὐγνωρίστηκε με τον Νι- κολάον Σκλάδον, καπετάνιον έ- νος καραβιού που έπρόκειτο νά φύγει την ήλλη μέρα, μετά την Άνάστασιν, για την Όδησον.

Τό ήδιο βράδυ επιθεώσθηκε σ'τό καράβι για νά φύγει. Άλλά την

ήλλη μέρα τὸ πρωί, όταν έμαθε την καθάριση του Γρηγορίου, κα- τέβηκε πάλι στην ήλη κ' έπρεξε σ'τό Πατριαρχείο. Και απ' εκεί κλαίγοντας, είδε τὸν φρικτόν θά- νατον του Γρηγορίου.

Έπειτα δεν μπόρεσε νά φύγει, γιατί ή σφαγή είχε άρχισει έν τῷ μεταξύ και έπειδή σ'ε κανένα από τὰ χριστιανικά πλοία δεν έπι τρεπόνταν νά σηκώση άγκυρα.

Τό σχέδιο του Σουλτάνου ήταν νά μή μάθη ή Εὐρώπη τις σφα- γές αυτές παρά μονάχα όταν τὸ κακὸν αυτό θα είχε πεία τελειώ- σθ.

Όταν έφθασε στην προκυμιαία ο Θρασύβουλος προσπαθούσε νά βρῇ ένα μέσον για νά φθάση σ'τό πλοίο του Νικολέτου Σκλάδου, που δεν ήταν μακριά.

Σκερτόταν νά πείσθῃ τὸν καπε- τάνιον νά πάρη τὰ λείψανα του Πατριάρχου και νά τὰ μεταφέρει στην Όδησον για νά νά θάψη με τις τιμές που άρμόζουν σ' έναν Ιεράρχην.

Έπειδή όμως δεν εύρισκε άρά- κα, εὐδόηκε σ' ένα έρημο ση- μείο της προκυμιαίας, έπιασε σ'ή θάλασσα κ' έφθασε σ'τό καράβι κο- λυμπώντας.

—Μας έπολόαδες! τὸ είπε ο πλοίαρχος. Γιατί κ' έμεις είχαμε την ήδη σκέψη. Είχαμε την από- φαση νά ξεκρεμάσουμε τὸ λείψα- ν του Πατριάρχου από την κρε- μάλα, νά τὸ πάρουμε και τὰ φυ- γούμε.

Τότε ο Θρασύβουλος, αφού συ- νενόηθηκε για όλα με τὸν πλοί- σον, επέστρεψε στην ήλη κ' με τη θάρκα τὸ πλοίου.

Όταν έπιασε σ'τό Πατριαρ- χείο, αιτιά σ'τόν Πυλάων, σ'τό ά- υμβρό φῶς της άρας εκείνης είδε δύο σκιές νά προχωροῦν άργά και με προφύλαξη.

Τι ζητάτε εδώ πέρα; είπεν ο Θρασύβουλος πλησιάζοντας.

—Είσαι τὸ λόγου σου Κύριε! δεν μάς γνωρίζεις;... 'Ηρθα νά σώσω τὸ άγιο αυτό λείψανον... Ο κύριος έδω εινε ο μικρότερος υιός του ποιήκηπος Μουρούζη.

Από τη φωνή και τὸ λίγο φῶς ο Θρασύβουλος άναγνώρισε ά- μέσως τὸν Έλληνα δορκάρη εις τὸν όποιον ο Πατριάρχης Γρηγόρι- ος είχε γράψει την διαιναντίνα ταμκακόηκη του Σουλτάνου.

—Προσπαθ' νά πάσω τὸ άγιο λείψανον, έπρόσθεσε. Τώρα που ο δοόμις ελευθερώθηκαν λίγο από τὸν Γενιτσίον, και νά τὸ μετα- φέρω σ'τό σπiti μου ως που νά λι- γοστύψῃ τὸ κακό κ' έπειτα νά τὸ πῶ στην εκκλησία.

Ο Θρασύβουλος τὸν εὐχαρίστη- σε. Έπειτα τὸν εζήνησε σ'ε έρη- σ'ε πιά νά τὸ ανακαλύψῃ μέσα σ' αυτή τη θάλασσα που ήταν γεμά- τη πτώματα.

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

πὸν σύμφωνον νά πάη και ή οικο- γένεια Μουρούζη σ'τό ήδιο πλοίο. Τὰ σχέδια όμως του Θρασούβου λου δεν μπόρεσαν νά πραγματοποιηθοῦν. Νέες διαταγές του με- νατοῦν τὸν Γρηγόριον.

Έκρυψαν τὸ λείψανον τὸ ά- γίου Γρηγορίου; Έκανε έκκλη- κτος ο Θρασύβουλος. Πῶς τὸ κα- τάρθασες;

Όταν ο Ιουδαίος έσερναν τὸ πτώμα σ'τους δρόμους, έγώ τὸν παρακολούθησα από μακριά... Ο Χριστός τούς έτόφλωσε και τὸ πέ- ταξαν σ'ή θάλασσα σιμά σ'τό καί- κι μου. Έτσι, όταν ένύχτωσε, με- τὸς ναύτες τὸ καπετάν Σκλά- δου, βουτώντας και ξαναβουτών- τας, γιατί τὸν είχαν δέσει πέτρα- στον λαίμο, μπόρεσαμε και τὸ θρή- καμε.

—Είνε πολὺ θλαμμένο: —Πῶς δεν είνε! Οι άθεόφοβοι γυμνῶν τὸν εῶραν τόνου άραν.

—Ποῦ θρίσκειται τώρα; —Σ'τό καράβι, κύριέ μου. Τὸν τυλίγαμε σ'ε μιά ψάθα και τὸ με- ταφέραμε σ'τό καράβι τὸ καπε- τάν Σκλάδου.

—Μετά δυό λεπτά θα θρίσκομαι κοντά σας, είπεν ο Θρασύβουλος, κ' επέταξε σ'άν αέτος σ'τό Πατρι- αρχείο.

Από εκεί ήπηρε όσα τὸν χρεια- ζόνταν για τὸ ταξίδι και επέστρε- ψε.

—Πῶς λέγεσαι καλέ μου άνθρω- πε; έρώτησε τὸν δορκάρην κα- θὸς τὸ εῖναι μια χούφτα λεφτά.

—Ασμητικής, απάντησε αὐτός. Ο πατέρας μου ήταν κάποτε πλού- σιος άδισμοντοπῶλης. Οι Τούρ- κοι τὸν έκοψαν, τὸν έπλησαν δι- τι είχε, κ' έγώ κατάντησα δορκά- ρης.

Έγώ λέγομαι Θρασύβουλος, θουγὸν με θουγὸν δεν αίνειν σ'ε τὸν τὸν καίμο, αλλά οί άνθρώποι ξαναβλέπονται. Γειά σου λοιπὸν και μή με ξεχάσης, Έλλiα, νά σ'ε ξαναβρῶ σ'ε καλύτερες σ'τιγ- μέες.

—Καλὸ κατεῦδοι! Η εὐχή του Θεοῦ και τὸ Πατριάρχου νά είνε μαζί σου! απάντησε ο δορκάρης φιλώντας τὸ χέρι του Θρασούβου- λου.

Κατὰ ποιὸν τρόπον υποδέχτηκαν στην Όδησον τὸν νεκρὸ ντου Πα- τριάρχου και πῶς εῖναι ή μεγαλο- πρεπιστάτη ταφή του, ο άναγνώ- στης μπορεί νά τὸ πληροφορηθῇ από τὰ χρονικά της εκκλησια- στικής Ιστορίας μας και από τις ρωσικές εφημερίδες της άποχῆς εκείνης. Εμεις φερόμεν νά προ- σέσουμε μόνο ότι ο Θρασούβου- λος άμέσως μόλις επάτησε στην

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Χρη θανάτου, ο Θρασύβουλος έ- τράθηε κατά τὸ λιμάνι, με την άφασιν νά φύγει για πάντα από την πολιτεία εκείνη τὸν ολέθρου και της καταστροφής, όταν έφου- γε έβρήκε πάλι μπροστά του ο Έλληνας δορκάρης.

—Αχ, κύριέ μου... Είδες τί εῖναι... Είδες;... Δόξα τῷ Θεῷ που έπρόφθασα και έκρυψα τὸ ά- γιον λείψανον...

—Έκρυψες τὸ λείψανον τὸ ά- γίου Γρηγορίου; Έκανε έκκλη- κτος ο Θρασύβουλος. Πῶς τὸ κα- τάρθασες;

Όταν ο Ιουδαίος έσερναν τὸ πτώμα σ'τους δρόμους, έγώ τὸν παρακολούθησα από μακριά... Ο Χριστός τούς έτόφλωσε και τὸ πέ- ταξαν σ'ή θάλασσα σιμά σ'τό καί- κι μου. Έτσι, όταν ένύχτωσε, με- τὸς ναύτες τὸ καπετάν Σκλά- δου, βουτώντας και ξαναβουτών- τας, γιατί τὸν είχαν δέσει πέτρα- στον λαίμο, μπόρεσαμε και τὸ θρή- καμε.

—Είνε πολὺ θλαμμένο: —Πῶς δεν είνε! Οι άθεόφοβοι γυμνῶν τὸν εῶραν τόνου άραν.

—Ποῦ θρίσκειται τώρα; —Σ'τό καράβι, κύριέ μου. Τὸν τυλίγαμε σ'ε μιά ψάθα και τὸ με- ταφέραμε σ'τό καράβι τὸ καπε- τάν Σκλάδου.

—Μετά δυό λεπτά θα θρίσκομαι κοντά σας, είπεν ο Θρασύβουλος, κ' επέταξε σ'άν αέτος σ'τό Πατρι- αρχείο.

Από εκεί ήπηρε όσα τὸν χρεια- ζόνταν για τὸ ταξίδι και επέστρε- ψε.

—Πῶς λέγεσαι καλέ μου άνθρω- πε; έρώτησε τὸν δορκάρην κα- θὸς τὸ εῖναι μια χούφτα λεφτά.

—Ασμητικής, απάντησε αὐτός. Ο πατέρας μου ήταν κάποτε πλού- σιος άδισμοντοπῶλης. Οι Τούρ- κοι τὸν έκοψαν, τὸν έπλησαν δι- τι είχε, κ' έγώ κατάντησα δορκά- ρης.

Έγώ λέγομαι Θρασύβουλος, θουγὸν με θουγὸν δεν αίνειν σ'ε τὸν τὸν καίμο, αλλά οί άνθρώποι ξαναβλέπονται. Γειά σου λοιπὸν και μή με ξεχάσης, Έλλiα, νά σ'ε ξαναβρῶ σ'ε καλύτερες σ'τιγ- μέες.

—Καλὸ κατεῦδοι! Η εὐχή του Θεοῦ και τὸ Πατριάρχου νά είνε μαζί σου! απάντησε ο δορκάρης φιλώντας τὸ χέρι του Θρασούβου- λου.

Κατὰ ποιὸν τρόπον υποδέχτηκαν στην Όδησον τὸν νεκρὸ ντου Πα- τριάρχου και πῶς εῖναι ή μεγαλο- πρεπιστάτη ταφή του, ο άναγνώ- στης μπορεί νά τὸ πληροφορηθῇ από τὰ χρονικά της εκκλησια- στικής Ιστορίας μας και από τις ρωσικές εφημερίδες της άποχῆς εκείνης. Εμεις φερόμεν νά προ- σέσουμε μόνο ότι ο Θρασούβου- λος άμέσως μόλις επάτησε στην

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Κατὰ τὸ βράδυ, περίλυτος μέ-

Όδησον. Έστειλε στην Άρκαδία της Πελοποννήσου τὸ ακόλουθο γράμμα:

«Αγαπητή μου Άνδρονίκη, «Είνε θαύμα πῶς γλύτωσα! Μά- λισ άναπαυθὸ λιγάκι θα σου πε- ριγράψω τὸν φρικτόν θάνατον του Πατριάρχου και τὸν άρχιερέων. Ανάμεσα στις συμφορές μου σ'ε σκέφτομαι κ' εῖσένα, αγαπητή μου! Στην Πελοπόννησο θα γί- νουν τώρα ακόμα φρικτότερες σφαγές.

«Ο Κύριος νά σ'ε προστατεύη, άραία και αγαπητή μου Άνδρονί- κη! Αδριο θα σου γράψω περι- σσότερα.

Ο αγαπητός σου ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Α.Λ. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟ- ΝΙΚΗ

Μίαν άνοιξιάντικη μέρα τὸ 1819, όταν ο ήλιος ήπληγαν νά γεύρη σ'ή δύση, μιά ώμορφη θο- σκοπούλα ήπηρε κ' εκάθισε σιμά σε μιά πηγή, κάτου στην Άρκα- δία.

Ήταν μιά πραγματική καλλο- νή, με συμμετρικά όλα τὰ μέρη του σώματος, τέτοια που έθιμζε τις καλλονές της άρχαίας Έλλά- δος. Θά ήταν άδύνατον να την ί- δει κανείς χωρίς νά την θαυμά- ρη.

Μόλις εκάθισε έδωλε ένα μι- κρό ταγοράκι από τὸν όμο, ήπη- ρε από μέσα λίγο ψωμί κ' έφῶ- ναξε:

—Ελάτε νύμφες μου, ελάτε! Τὰ πρόβατά της, καθώς και δύο μεγάλα σκυλιά την έτριγύ- ρισαν.

—Ελα Άγρίππη, πάρε αυτό, και σ'ε Γαλατία έστὸν. Εὐνοϊκή Κολοβά, πλησιάζετε και σεις.

Και άρχισε νά μοιράζη κομμά- τια ψωμί στα πρόβάτα της, σ'ε καθ' ένα απ' τὰ όποια είχε δώσει τὸ όνομα μιάς νύμφης. Θά φανῇ βέβαια παράξενο αυτό, για μιά θοσκοπούλα, παρακάτω όμως θά ίδουμε την λύσιν αὐτοῦ τὸ μυσ- τήριου.

Όταν τὰ πρόβατα και οι σκυ- λοι έφεγαν καλά και έσπάλθη- καν σ'ε δροσρά γορτάρια, ή θο- σκοπούλα άκούστηκε και με τὰ δυό της χέρια σ'ε μαστούδι της και με φωνή γλυκεία και συμπα- ρητική, άρχισε νά τραγουδά τὸ τραγούδι αὐτοῦ τὸ Ρήγα Φεραί- ου:

«Ω παιδιά μου, «Όρφανά μου, Σκορπισμένα εδώ κ' έκει, «Υδρωμένα, «Διωγόμενα, «Απὸ τὰ εἶδη πικανικά!

Ποῦ με κόπους, Κατὰ τόπους, τσέγετε για μίαν τραγή. Εἰς δεσποτάς Κ' ιδιώτας Δούλου δέχεσθε μορφή.

Συνήγησε, τέκνα! κ' ήλθον ή (ώρας) Συνήγησε όλοι, τρέχετε τώρα, Κ' ήλθεν ο δεσπότης ό μωστικός! Η γλυκεία της φωνή άνήγησε μελωδικώτατα στην κοιλάδα. Και άκούστηκε, ως πέρα, μακριά, στην άλλην άκρη, όπου έρισκόν- ταν ο γνωστός μας Θρασύβουλος.

Έκείνη την ήμέρα εκδηγούσε σ'ε θουά, κ' επιστρέφοντας σ'ή Δημητσάνα είχε καθίσει πένου σε μιά πέτρα για ν' άναπαυθῇ.

Τινάχτηκε λοιπὸν μόλις άκού- σε τὸ πατριωτικό εκείνο τραγούδι και έως μωστικῶδης εὐθυμίας σ'ε πλημύρασε την ψυχὴ του.

Σηκώθηκε λοιπὸν ακολουθῶσε τὸν ήχο τὸν τραγουδιού και σ'ε λιγάκι βρέθηκε αντίκρῳ στην ώ- μορφη νεά που τραγουδούσε. Καί έπειδή τὰ σκυλιά της θοσκοπού- λας ώρμησαν απάνω του, της φῶ- ναξε:

—Μάζεψε τὰ σκυλιά σου και μή φοβῆσαι! Δεν πρόκειται νά σοῦ κάνουν κακό.

Και τὸ κακό μπόρεσε νά ποῦ κανῆν απάντησε περήφανα αὐτή. Εἶσαι μόνος σου και εἰμαι μόνη μου. Δὲν σ'ε φοβάμαι!

(Η συνέχεια εις τὸ επόμενον)

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 33¼ οιο
ΜΕΧΡΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 125.000
ΟΨΕΩΣ ὑπὸ τούς καλλιτέρους ὄρους
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ)

Ο τόκος ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαι αὐ-
Καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ
ἀπῆλλαγμαται τελῶν χαρτοσήμου.

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΑΧΙΣΤΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. (Πανεπιστημίου 31)
34 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ, 64 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ, 10 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

[illegible]

θάλλει. Είναι η στήλη του φουστάνου—άλλος. Έργο έκδοτικόν, γιὰ τὸ περιπλοκὸν κινήμα του καὶ γιὰ τὴν ἁλιοστέγη του. Τραγικὸ γιὰ τὴν εὐθόρᾳ τὸν ματιῶν του χωρὶς ἔσται. Γενεῖς Ἑλληνορωπῶν πέρασαν σκυθιμένες ἀπάνω σ' αὐτό, σταυροκαθήμενες τὸ ράφι. Τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνορωπαιτικῆς ἦταν τὰ Γιάννενα. Αὐτὰ ἔδωσαν τοὺς καλὰς τεχνίτας καὶ τὸν περιηγητὸν ἀπὸ αὐτοὺς, τὸν Νέστορα Ἀποστόλιν, τὸν ποιοτὸν τὸ ὄνομα παρῶδες μὲ θαυμασμοὶς ὁ Ἑλληνορωπαικὸς στὸν ἑλληνορωπαικόν, καὶ τὸν ποιοτὸν τὸ ἱστορικὸ ψαλμὸς ἐκτύχους νὰ κληρονομήσῃ ὁ Γεωργιάδης.

Ὁ δεύτερος ἐκκοιμώμενος Ἑλληνορωπαικὸς ἦταν ὁ Γεωργίου, πρὸς ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην, τεχνίτης τῆς Φουράρας τὸν Ἀνακτόρων.

Ἡ δόσις τῆς Ἑλληνορωπαιτικῆς εἴχε γίνῃ, νὰ πῇ κανεὶς, πρὸ πενήντα ἐτῶν. Διότι, ὡς κυριαρχοῦσεν ἀκόμη τότε ἡ κοινὴ ἀγροτικὴ φουστάνελλα, εἶχεν ὅμως σκεδὸν παύσει νὰ γίνεταί ἡ Πελοποννησιακὴ φουστάνελλα, τὰ τοῦσελοῦκα, ἡ μακρὰ καὶ φουσκωτὴ ἡ ποταμὸν τὸν γῶνα ἦταν κυρίως πολεμικαὶ στήλη κ' ἐπειτα ἐμεινεν ἡ ἀστικὴ ἐνδυμασία. Τὸν τύπον τῆς ἀστικῆς φουστάνελλας τὸν διετήρησεν ὡς τελευταία ὁ Στρίφτοπλος, καὶ οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς σημερινούς θυμούνται τὸ φανταστικὸν θέμα πρὸς παρουσίαν τοῦ κυπριασέσιον γηραιῶς πολιτευομένου τῶν Πατρῶν μέσα στὴν ἑξευρωπαϊκὴν προετοιμασίαν μας. Θὰ συμπληρώσω τὴν δημοτικὴν γὰρ τὸν καθορίσω τὸν πρῶν κυματιῶν τῆς ἀστικῆς καὶ πολεμικῆς στοῆς. Εἶναι :

Ἡ φόρμα—τὸ κεντρὸν γελάει μὲ τὰ μακίγια. Ἡ φέρμελλ—τὸ ἐπανογέλο. Τὸ τοῦλοδὲκῆ ἡ κομπότη κάλστα.

Νὰ ποῦμε πὺς ἐξερῶσαν τὸν ἐπικρίθων τοῦ πολιτισμοῦ τὸν πτωχόσαν στήν Ἑλλάδα; Ὁχι. Ἡ γνῶμη—εἶναι πὺς τὴν εἶπα καὶ ἄλλοτε—εἶναι πὺς μὴ μπορούμε καὶ πρὲς πρὸ ἂν ἀντισταθούμε. Δὲν πρόκειται εἰς νὰ τὰ δώλομε μὲ τὴν ἀμειλικὴν τὴν πραγματικότητα. Ἡ ζῶη δὲν κάνει συμβιβασμούς. Ἡ φουστάνελλα, σήμερα, γιὰ τὸ χωριστὸν δὲ ἡ ἀποκρίσιν—πορτοπλάνιν. Χρεῖται καὶ ὀλοκρὸν—τὸ πᾶν γι' αὐτήν. Κι' ἐκτός αὐτοῦ πὺς ἐξερῶσαν τὸν πρῶν, τὰ σαρούγια, ἡ κάπα, ὁ σιλόχι, ἡ σκούφια, ἡ πατατούκα, καὶ τὸ φοβερότερον ἀπ' ὅλα, ἡ κάλστα—τὸ μαγιώ, τὸν ποῖον ἡ τιμὴ τοῦ φουστάνελλα δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐλάχισην ζερωμᾶτι—ἀποτελοῦν ὅλα μαζί μὴ περιτέμεια, τὴν ποῖα κα νέναν δὲν ἔχει τὸν ἥρωϊσμὸν ἢ ἀντι κρούση, στήν ἐποχὴ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς οἰκονομίας. Ἡ φουστάνελλα μείνει καὶ δὲ μείνῃ ἀπὴν διὰκονίσαι καὶ τὴν πορτοπᾶ μὲ τὴν στήλη τοῦ Προχέου καὶ τὸν λῶνιν. Ἀπὸ τοῦ ἑλίου χωριστικῆς οὐραίας—Ἄλλο τοῦτο δὲν σημαίνει πὺς πρέπει καὶ νὰ γράψῃ. Θὰ κάνῃ μὲν βῆ, καὶ ἄλλο γὰρ. Ἡ Ἑλῆτια προσπαθεῖ μὲ χρηματικὰ θραδία νὰ ὥσῃ τὸ λαϊκὸν ἐνδυμα τὸν χωρίων τῆς.

Τὰ ἔθνη δὲν τὰ παραδίδουν ὅλα στὸ ῥάγαν. Ἡ ἰδέα μου εἶναι πὺς, ὡς ἐποπείσμενος τοπικῆς ἑορτῆς, μὴ κάθε χρόνον, σὲ διάφορα κέντρα, λαϊκῆς τέχνης τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς κινήσεως τὸ συμφέρον—τὸ ἀπ' ἄλλε—ἐπειτα τὴ φλοτίζαν καὶ τὴν πορτοπᾶ τὸν ἀγροτικὸν καὶ πλῆθος τοῦ ἀπὸ ἐνδύμα δὲν σωθῇ. Θὰ εἶναι ἑλῆς ἐπὶ περὶ θῶρον τῆς ζῶης θὰ εἶχῃ ὑπόστασιν μουσαϊκῆ. Ἄλλα δὲ ὑπάρχει. Ὁ ἰδιὸς οἱ χωρικοὶ μὴ ἔβρισαν τὸ δρόμο. Τὸ φουστάνελλα οἱ ὀρενικοὶ καὶ χωριάτικα τῶν οἱ γυναικεὶς τὰ γθαζῶν πλέον ἀπὸ τὰ σεντοῦκα καὶ νὰ φοροῦν μόνον σ' ἕνα γάμο.

Ὁ—αὐτὸ συμβαίνει, θὰ πῇ πὺς ὁ λῶς δὲν ἔχασε ἀκούην τὴν ἀγάπην ἡ λατικὴ ἡ πορτοπᾶ μὴ μείνῃ σὰν διὰκονίσαι τῆς ζῶης, σὰν ἐκφράσις χαρᾶς καὶ ἀντι κρούσιν—λίγη!—τὸ ἀγροτικὸν καὶ πλῆθος—ἀρκεῖ νὰ ζωντανέψωμε τὸ ἐν διασέρον του μὲ τοπικῆς ἑορτῆς, καὶ δὲ δώσω, ἀφορμὴ νὰ ἐπιδειχθῇ δὲ δώσω μέσα στὸ τοπικὸν τοῦ ρόχου καὶ στήν τέχνην του.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΟΥ

Α. Μ. του Βασιλέως.
 Ἡ φαλαγγὶς καὶ ἡ «Νεολαία» ἀπευθύνοντο πρὸς τὸν Σεπτὸν Ἀνακτᾶ, πόσιμβλον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἑλλάδος, τὰς θερμότερας τῶν εὐχῶν.

★

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ε. ὁρτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δὲν θὰ πρὸ ἀνέπικρατον νὰ ἀναφερθῶν μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον βίον τοῦ Ἀνακτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζουσι τὴν προσωπικὴν τῆς τοῦ Βασιλέως φωτισμένην ὃ πρὸ τὸ φῶς μὲν δυνάστων καὶ τὸ πολὺ κοινὸν πλευρὰς.

★

Ὁ ἄλτρουσμός τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην εἶναι ἀπερίγραπτος.

Πρὸς ἐπισκεπθεὶς Αὐτὸν ἱατροὶ εἶπε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατα:

«Ἦμιον 26 χρόνια στρατιωτικῇ ἐκπαίδει πολλὴ τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν Μικρολογίαν, εἰς τὰς ὁποῖα ἐμπόρῃ μὲν φωνὴ καὶ ἐπίσης ῥήσιμος εἰς τὴν Κοινωνίαν καὶ εἰς σῶμα καὶ εἰς εἰρήνην χιλιάδας ἀνθρώπων!...»

★

Ἡ λιτότης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἶναι παροιμιώδης. Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Μεσολογίου παρέστηθι πρὸς τὴν τοῦ Ἀνακτοῦ γεῦμα εἰς τὸ «Ξενοκρῆτειον».

Ὁ Βασιλεὺς ἀναγκάσας ἐπὶ πρὸς τὸ πλουσιώτατον μενοῦ εἶπε πρὸς τὸν παρακαθήμενον τοῦ Δήμαρχου:

—Δήμαρχε, σὰν πολλὰ τὰ βλέπω!...

—Φαγητὰ τοῦ τόπου, Μεγαλειότατε!...

—Εὐτυχὸς δὲν ἔχει ὁ τόπος... περισσότερα!...

Μετ' ὀλίγον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν κ. Μεταξά:

—Τρῦτὲ γυαλοῦρτι;

—Μάλιστα...

—Εὐέναν εἶναι ἡ μοναδική μου ερροφή!

Καὶ ὅταν ᾔλθεν ἡ σειρά τῶν φροῦτων προσκομιθεῖσαν ὠριμότητα ταρτογάλια.

—Δήμαρχε εἶναι πάρα πολλὰ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

—Εἶνε ντόπια Μεγαλειότατε!...

—Τότε δὲ τὸ πᾶρ ναὶ τὸ φῶς ἔπειτα.

★

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς παρηκολούθησε κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ τὴν ποῦ εἰς τὴν νῆσον Μυτιλήνην στρατιωτικῇ παρέλκον μὲν ρογδοιστάτην βροχὴν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρελάσεως ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωκαν διαταγὰς εἰς τὰ στρατιωτικὰ τμήματα ὅπως ἐπισπουσῶσιν τὴν παρέλκον διὰ νὰ μὴ ἐκτίβηται ἡ Ἀναὰ εἰς τὴν βροχὴν.

Ἡ Α. Μ. ἀντιλήφθει τὴν γενομένην ὑπόδειξιν, ἐστράφη πρὸς τὸς ἀξιωματικούς καὶ εἶπε μὲ ἀσπότην φωνῇ:

—Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ παρέλασις κανονικῶς.

Κατόπιν τῆς ἐκπερασμένης ἐπιθυμίας τοῦ Ἀνακτοῦ ἡ στρατιωτικὴ παρέλασις συνεχίσθη ἐν τῇ βροχῇ κατὰ τὴν καθιερωμένην τάξιν, μετὰ δὲ τὸ πέρασ αὐτῆς ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπέχρησε διαβρέκτος.

★

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν Βασιλικὴν περιόδειαν εἰς Πελοπόννησον.

Εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ εἰς μίαν ὠριμένην στιγμήν ὁ Ἀναὰ ἐρέθη περὶστοιγόμενος ἀπὸ πλήθος παιδικὰ πού τὸν ἠκολούθουν, τὸν ἐξέμαζαν καὶ τὸν ἐπεφύμουν. Ὁ πατὴρ τῆς κλαυθῆς ἔγινε τὸν ἑαυτοῦ, ὥστε ἀκαταπὸν στήμην ἀπὸ τὰ ἐνδοσπινδῶτα παιδικὰ ἐπάσπερ τὴν μπότῃ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Τότε ὁ Ἀναὰ ἐστράφη πρὸς τὸν μικρὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν μ' ἀγαπᾷς καὶ γι' αὐτὸ μὲ πατᾶς...

Ἡ συγκίνησις τοῦ μικροῦ ὑπῆρξε τόσο μεγάλη ὥστε ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπῆρε τότε

...αλιά του και τόν έφλησε διά τωκρο
 ...ον καθησυχάζση. Μόνον
 Βασιλική αυτή διάχυσις, ει- χθη τ
 ...ως αποτέλεσμα νά δονηθή ή πέμει

...ς και χειροκροτήματα.
...εύτυχής μικρός που έδε-
...Βασιλικήν περίπτωξιν ά-
...άνανδος.

...άνελπιστος

ΕΙΣ ΤΟΝ

«**Η Α. Μ. ο Βασιλιάς**
μεγάλην προσοχήν
τὸ τέλος ὅμως
τὸν ἀσθαινόντα ρ
—Πολύ πρωτότυπον
νὰ κοιναλῇ τὴ
Ἄγλαδοκαμπον.
Καί ὁ ρήτωρ ἐμ
μὴ καταρθώσας
μικράν αὐτὴν γεω
στάσεων...»

★

Ἐκ τῆς Βασιλείας
εἰς τὴν Μακεδονία
Κατὰ τὴν διάρκει
παρεστάντος πρὸς
νακτος εἰς πρώτ
μοῦ τῆς Μακεδονί
Βασιλεὺς συναιμι
τῶν ἐπιστημῶν
του. Εἰς μίαν ὁμο
ἐνὶ ᾧ ἐρεβρίετο τυ
καθήμενος τοῦ Ἀ
πὲ δὲ διακόχην τῇ συ
ψὲ τὰ νάτα πρὸς
λάβρῃ τεμάχιον φέτ
Μ. ο Βασιλεὺς ἐγύ
ἄλλο μέρος καὶ ἤμ
μὲ ἄλλον παρακά
δατημόνα.

Καὶ όταν ὁ πρῶ
τῆς κατέγων πλέον
τον τυρῶν, ἔστρεψε
νακτα διὰ τὰ ἀποτε
ζήτησιν εὐρέθη... ἂ
λοῦ του συνομιλήτο

★

Κατὰ τὴν διάρκει
νοῦ παρθερισμοῦ
Βασιλέως εἰς Κέρ
χωρών τὸ κάστοι
πεισίδιον, τὸ ὁποῖ
Ἄνακτα νὴ γελᾷσ
διά του.

Μίαν ἡμέραν ἡ
λεὺς ἐνδεδυμένος ἄ
λιτικὴν ἐνδυμασίαν
περιπατῶν ἀνά τὰ
Κερκυρας, ὀδηγῶν
τοκινήτων του. Κατα
φῆν καὶ ἐνὶ ἐπιλήτοι
παιλιν Μπιμπέλλι τ
σαν ἕνας ἀστρωτικ
τοῦ εἶπε με ἀσθητι
—Απαγορεύεται ν
πὸ ἐδῶ.

—Γιατί;
—Γιατὶ μόνο στὸ
τρέπαται ἡ ῥόδος,
—Ε, τότε ἀφησέ
σο... Ἕμαι ὁ Βασιλ
—Ὁ ἀτυχὴς ἀστυφι
ρισε τότε τὸν Ἄνακ
ἐχαυρήτησε στρατι
πε μετὰ προφανοῦ
—Περᾶστε... Παν-
—Πάλι γιὰ ἄλλον
τήνησε γελῶν ἡ Α
λεὺς καὶ ἀπειμακρόν

★

Μίαν ἡμέραν ἡ Α
λεὺς μετὰ τὸν Α.Α.
πρικητισσῶν Ἑλέ
καὶ Αἰκατερίνης ἐπ
προηγμένης εἰδος
Μενένεκκων Μουσει
μας ἦτο τοῦτο κλει
Βασιλεὺς ἐκτύπησε
Μετ' ὀλίγον ἐνεφε
ρωρὸς, ὁ ὁποῖος, μῆ
τὸν Ἄνακτα τοῦ εἰ
τῶν: «Σήμερον δε
κοινωνί», καὶ τῇ το
στρήν εἰς τὸ ἐσωτε
σεῖσθαι.

Ἡ Α. Μ. ο Βασιλ
ρεθεις εἰς ἀμφυχιά
νού.

Τότε ὁ θυρωρὸς π
πάλιν τὴν θύραν ἐπ
κλήσεως εἰς τὸν Ἄ
—Ποῦς εἶσαι τοῦ
Χριστιανῆ μου ποῦ
τὴν πόρτα ἀφοῦ σο
δὲν δεχομαστε;...
Καὶ ἡ Α. Μ. ο Βασ
τηνας εἰς τὴν ἐρώτ
ροῦ μειδιῶν·
—Ὁ Βασιλεὺς!...
—Ὁ θυρωρὸς εἰσε
πρὸ τῆς ἀπαντησά
Βασιλέως καὶ μετ
ταραχῆς ἠνόητε τ
Μουσείου εἰς τὸν
τὸς Α.Α. Β.Β. Υ.Υ.
πίσας, ἄτινες πε
σαν νὰ καθιστάσου
θυρωρῶν διὰ τὸ πάθ
...

[illegible]

αρχαλός στη
στρώσεως της
εργασίας
μεγέθυνες. Πα-
κά και στην
κόμα στα δύ-
και θα
αίματι
Εξο-
που παίνον-
τη τη θολο-
Πασχα-
Ελος.
Πασχαλιά
ποτέ μου
σημερινή.
δεκα χρο-
κις μεγα-
λύ του με πό-
ωριόσου, τ-
πάντα τα
α του κό-
λά εινε κι
τη την Πα-
μα, μαζί με
δεν έβρισ-
Ηλίου μου
πό χάρου
μέρες μη-
κά κι μη-
τ' το κρεβ-
με φίλης
ανουγιόνα
ορρέτη φο-
ε φέρη ό-
οιο ταξι-
ή φορεσιά
υ από βα-
χρυσά,
δου σείρε-
ζον με τα
ουνούστρα
ούτε η ό-
ο χαρο-
φιλία της
κέρη να
στην ψυχή
μεις με φο-
μυθοούσαν
όητο παι-
μου, μέ-
ουρούμια,
τέρα μου,
ην τραπε-
ζους, κα-
μου και
αίδι μου,
με να που
στη θεία
ερφή της
γυναικά,
παιδι της
δω, ύστερ
Ακολουθη-
φαιρίστη
ό την κα-
οπισμοόσα
ου ρουχα,
δεν βέχη
αί και τή
οιταίνε να
α μου φο
ο εινε το
τα και-
με, έμεινα
Σε λίγο
υ, τά εα-
ρες και
του σπι-
ούρου μου
ου καθό-
α πότε να
α βγάλω
με φοβί-
δία, τή
α να εα-
ποδίστα,
αυαύρη-
ας, όπως
α πρό-
και η ό-
μου μά-
με μαζί

κά φιαγμένα από τα
και με δοούκε κ' έμεινα
δου κόκκινα αυγά, έ-
όκκινα αυγά,
Αυτά σου τα δίνω
φιλώντας με για τον
χρόνο. Και του χρόνου
μου!

Μας εξέβγαλαν δλου
πόρτα του περιβολιού
για φίλια, καινούργια ε-
νουργία καμωρώματα
σας μου—και φύγαμε.
οι μου κρατούσε το δι-
τά λυγικά. Έγώ ελα
κόκκινα αυγά στις τας
ένα στη δεξιά και τή
αριστερή. Και πηγαίνω
σπίτι μου, γιατί ζύγων
ρι, περπατώντας κάτω ά-
γυλές ακακίες της δει-
ας του έξοχου δρόμου
φες από άσπρα λουλού-
νια εγώ σταμάτησα τή
νος.

—Τί έπαθες, παιδι μου
της ό πατέρας μου
Μήπως ήξερα κ' έγ-
πάθης; Κάτι φοβερό έω-
πάζεις. Έννοιόσασ ζουμ-
ου, άπάντο στο κορμί
κάτι να ύπαπτεύθηκα, έ-
χέρια μου στις τόσες ρ-
πάλι τα τράβηξε με φό-
έλα άγγιγλή κρύο φείδι.
μου ήταν γεμάτες με π-
στερά ζουμιά, που μου ή-
ησία μαζί και θέρμα. Τά
μου, καθώς τράβηξα
μου, ήτανε πασαλειμμέ-
άσποκριτρίνα ζουμιά, που
σανε συγχμερά και στά-
ρα στάσανε κι' απόδω-
τόσπες. Ό πατέρας μου έ-
φανή.

—Πωπό, δύστυχη μου
σες τ' αυγά, βρή παιδί μ-
Κάτι τέτοιο βέβαια κι
ρη. Για κάμψη άρα κι
ό ένας τον άλλον, σαν
οι με έπρεπε, τί μπο-
ήν. Φαινόταν πώς δεν ή-
πος να γίνη τίποτε.

—Άο' τα τώρα, άο'
είπε ό πατέρας μου, ι-
που δεν ήξερα, αν ήτα-
νος η λημνημένος γυ-
Δέν γίνεται τίποτε. Μ-
προσελίδεσαι περισσότερο
με γρήγορα στο α-
σ' αλλάζει η μανία σου,
ποτε δεν γίνεται.

Τραβήξαμε και ό δυ-
κά κατά το σπίτι μας, κι
βγάλωσε λέει. Έκείνη
χιαστών δεν είχε τα συχα-
μιά να σουρώνουν άπάντα
γυ ήμωνα ό μεγάλος
αμένος.

—Τί πάθατε, ρώτησε
μηνή η υπέρτα μου, άτα-
δε σ' αυτά τα χάλια.

Δέν άργησε να καταλό-
χε γίνη. Κυτάχτηκαν με
τέρα μου, όπως κυτάζω
άνθρωποι, ύστερ από μι-
ρά που δεν έχει διαρρο-
σπάνει λόγα.

—Ελα να σ' αλλάξω.
πινόνας με, με καλω-
το χέρι.

Και, γυρίζοντας στον
μου, μουρμούρισε, στενά-
—Πάνε τα ρουχα. Πά-
—Δέν καθαρίζονται, ρ-
πατέρας.

—Πώς να καθαριστούν
νεται το βελούδο; Κι' άν-
στούνε, γιά πέτσιν άά ει-
—Πάνε. Κλοπών.

—Πάνε. Κόψια στά ρο-
Τέτοια Πασχαλιά, ό
Πάρα πολλά από πέτσιν
αί καμπί. Ασή ό
έχασα ποτέ. Είπα άνα-
να βράσου, πρία λεπτά π-
λγώστερ, δυό πασχαλινά
γιά, μία ημερομηνία έμει-
ρηκή.

ο της,
 ο χερ-
 αραία
 ο εἶπε
 δὲ τὸ
 αἰδᾶκι
 οὖς τὴν
 ἰνός-
 ούρ-
 ος, και-
 φορε-
 πατέ-
 κι μὲ
 ἡ τὰ
 ου, τὸ
 στήν
 κατὰ τὸ
 σπημέ-
 ρις με-
 τοιχι-
 τοταμέ-
 "Αἶα-
 αγμέ-
 ἔ ρώ-
 εἶγα
 εἶγα
 πρέ-
 Σάν-
 α τὰ
 και
 σὰ νὰ
 ἔσπες
 γλυ-
 αν ἄ-
 τυλά-
 ἔ τὰ
 ολού-
 τῶ-
 ο τίς
 εἰ μιά
 οπα-
 ε γί-
 ζοιμε
 οτού-
 ε νὰ
 ε πρό-
 μου
 ορόπο,
 ωμέ-
 μένα
 ποι
 νὰ
 ο τί-
 αστι-
 νὰ
 ούλ-
 ζου-
 ο, "Ε-
 τυχι-
 μαγ-
 ἔς εἰ-
 τι εἰ-
 ο πα-
 οσο
 ον δέ
 εἶπε
 ἀπό
 πέρα
 ας:
 ος ἔ
 Πλέ-
 αρι-
 ε αἰ-
 οθ-
 τῆς
 Γιό-
 ορας
 σό-
 στο

Πέρασαν πολλές πασχάλιες στη ζήρα μου, σαν κάθε χρονιάς της ηλικίας μου. Πασχάλιες χαρούμενες και Πασχάλιες θλιμμένες. Πασχάλιες στο σπίτι μου και στην εξοχή. Πασχάλιες άκρια στα πέλαγα, ανάμεσα ούρανο και βάλασσα. Καμμία δὲ θυμάμαι ξεχωριστά. Όλες μαζί μου φαίνονται, καθώς περνούν από τη θαλάσση μου μνήμη, σ' αὐτή Πασχάλι- δας, δίχως ἀρχὴ καὶ τέλος.

Εἶνε ὅμως καὶ μιὰ Πασχάλια πού δὲν θὰ τὴ ξεχάσω ποτέ μου καὶ πού μὴ ποῦ φαίνεται σημερινή. Ἦμιον καὶ δὲν ἦμιον δέκα χρονῶν παιδικά, ἔνα παιδικὴ μελαγχολικὸ καὶ ἀδούτο, πού με φόβιζε ἡ ζωή, πρὶν τὴ γνωρίσω, ἴσως γιατί πού τόχαιαν πάντα τὰ πού ἀνάποτα πράγματα τότε κόσμου. Ἐνα αὐτὸ καὶ πάλι εἶνε κι' αὐτό, πού μοῦτοχε ἐκενὴ τὴν Πασχάλια.

Τὸ πρῶτ τῆς Ἀσπρῆς, μαζί με τὸ χαρούμενο Ἥλιο —δὲν ἔξρι γιατί τὴ Ἀσπρὴ μὴ Ἥλιος μὴ φαίνονταν, ποῦ ἔβρινε πῶς χαροῦ μένος ἀπὸ τίς ἄλλες ἡμέρες μῆτις στὴ καυρούσια μου καὶ ἡ ὑπέρτα μου. Με σήκωσε ἀπὸ τὸ κρεβ- βατάκι μου, μ' ἐπῆλυν, με φίλησε καὶ μὴ φόρεσε τὰ καυρούσια μου ρούχια, μὴ πρωτοφόρητ φορεσιά, πού μὴ τὴν εἶχε φέρῃ ὁ πατέρας μου ἀπὸ κάποιο ταξίδι του. Ἦτανε ἡ ὠραῖότερη φορεσιὰ πού εἶχα βάλει ποτὲ μου ἀπὸ βα- θυγάλλια βελούδου, με χρυσά, στρουγγυλά κουμπάκια διὸ σπείρες στὴ μπλούζα, πού ἔμοιαζαν με τὰ κουδουνάκια τῆς κουδουνίστρας τῶν μορῶν παιδιῶν. Μὰ ὅτε ἡ ὠ- ραῖα μου φορέσθαι, ὅτε ὁ χαροῦ- μένος Ἥλιος, ὅτε τὰ φιλία τῆς ὑπέρτας μου εἶχαν καταφέρει νὰ χαρίσουν λίγη χαρὰ σπὴν ψυχὴ μου. Οὐμικρὲς μου εὐτυχίε με ὁρ- βίζαν πάντα, σὰ νὰ μὴ μνησθάν- ται κάποιο κακό. Τέτοιο ἀνόητο παι- διὸ ἦμουν.

Ὅταν ἤφθαρ τὸ γάλα μου, με τὰ δάφια πασχάλια τσορούκια, πού εἶχε ζυμώσῃ ἡ ὑπέρτα μου, μῆτις ὁ πατέρας μου σπὴν τραπε- ζαρία, με φίλησε κι' αὐτός, καμφορε τὰ ρουχαλάκια μου καὶ μὴ εἶπε:

—Εἰτούκασι τώρα, παιδί μου, νὰ ῥθῆς μαζί μου νὰ πάμε νὰ ποῦ με τὸ Ἑρῖος Ἄνεστη στὴ θεία σου.

Ἦτανε ἡ μικρότερη ἀσπρὴ τῆς ὑπέρτας μου, μιὰ καλὴ γυναικί, πού μ' ἀγαθόσε σὰν παιδί τῆς μου τὴν ἀγαπῶσα κι' γὰ, ὅστερ ἀπὸ τὴ ὑπέρτα μου. Ἀκούουθη- σον τὸν πατέρα μου, εὐχαρίστη- μένος νὰ πᾶ νὰ εὐχθῇ τὴν κα- λὴ μου θεία, μὰ δὲ προτιμῶσα νὰ πᾶ νὰ παλῇ μου ρούχα.

Πήγαμε. Ἡ θεία μου μᾶς δέχτη- κε με γέλια καὶ χαρὰς. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ με περιποιηθῇ καὶ τὶ νὰ μᾶς φιλεῖ. Καὶ δὲν χόρτασε νὰ καμφορῇ τὴν καυρούσια μου φο- ρεσιά.

—Σὺν πρηνικόπουλο εἶνε τὸ πατάκι μου —ἔλεγε— με τὰ καυ- ρούσια μου ρουχαλάκια.

Κι' ὁλοένα με γάδισε, ἔμεινα καὶ τὰ ρουχαλάκια μου. Σὲ λίγο ὅλο τὸ σπίτι, ὁ θεῖος μου, τὰ ἑσ- περώσια μου, οἱ ὑπέρταρες καὶ ὁ περὶβόλως ἀκρία τοῦ σπι- τοῦ ἔχχαν μαζεφτὴ τριγύρω μου καὶ με γάδισαν.

Ἐγὼ μᾶς δὲν χαροῖμον καθό- λου. Δὲν ἔβρισε τὴν ὥρα ποτὲ νὰ γυρῶν στὸ σπίτι μου, νὰ βγάλω τὰ περὶβόλως ρούχα, πού με φόβι- ζαν, ὅπως μ' ἐφοβῖαν ὅλα τὰ καυρούσια πράγματα καὶ νὰ ἑσ- πανφορῶ τὴ μαρία μου ποδίστα, πού κενόσε δὲν τὴν καυρούσια μου πού ἐγὼ τὴν ἀγαπῶσα. ὅπως ἀγαπῶσα ὅλα τὰ παλὰ πρά- γματα. Ἐπιτέλους, ἄρθε καὶ ἡ ὥ- ρα νὰ αὐγῶμε. Ἡ θεία μου μᾶς ἔχε ἐτοιμάσῃ νὰ πάρουμε μαζί με- ἑς ἑὰς διακίκα με σπικὰ λῆ- γα.

Ἐγὼ φάγαινα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καὶ μούσκε κα' ἔμεινα στὸ χέρι μου κόκκινα αὐγά, διὸ ὅρατα ὁ κόκκινα αὐγά.

—Αὐτὰ στὰ δὲν —μὴ εἶπε φάγαινα με— γιὰ τὸν καλὸ τὸ χροῖνο. Καὶ πού χρόνου, παιδάκι μου!

Μᾶς ἔβγαλαν ὅλοι, ὥς τὴν πόρτα τοῦ περὶβόλου—καυρού- ρια φίλια, καυρούριες εὐχῆς, καυ- ρούρια καμφορώτα τῆς φορε- σίας μου —καὶ φύγαμε. Ὁ πατέ- ρας μου κρατοῦσε τὸ διακίκα με τὰ γλυκά. Ἐγὼ εἶχα βάλῃ τὰ κόκκινα αὐγά στὶς τσέπες μου, τὸ ἔνα στὴ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο στὴ ἀριστερή. Καὶ πηγαίναμε κατὰ τὴ σπείρα, γιατί ζύγαμε μεμπερ- ῖα, περπατοῦσαν κατὰ αὐτὶς με γάλες ἀκίκαες τῆς δεινροστοχι- λας τοῦ ἑξερῶχτο δρόμου, φορτωμέ- νες ἀπὸ ἀσπρα λουλούδια. Ἀεφα- ρίνα ἐγὼ σταμάτησα τρομαγμέ- νος.

—Τὶ ἔπαθε, παιδί μου; με ρώ- τησε ὁ πατέρας μου.

Μήπως ἤξερα κ' ἐγὼ τὶ εἶχα πάθῃ; Κάτι φοβερὸ βρωμὴ θὰ εἶχε ἀσπρὴ. Ἐννοῖσθα ζυμῖα νὰ τρέ- χουν ἀπάνω στὸ κορμὶ μου. Σὰν κατὶ νὰ ὑπερπεθῆκα, ἔβρατα τὰ χέρια μου στὶς τσέπες μου. Καὶ πάλι τὰ τράβηξα με φόβο, σὰ νὰ εἶχα ἀγγυλῇ κρῖο φίλι. Οἱ τσέπες μου ἦτανε γεμάτες με πηχτὰ γλυ- στερὰ ζυμῖα, πού μὴ ἔκκαναν ἄ- ἥλια μαζί καὶ φόβο. Τὰ δατύλα μου, καθώς τράβηξα τὰ χέρια μου, ἦτανε πασαλειμένα με τὰ ἀσπρικρινὰ ζυμῖα, πού κολού- σανε συγαχερὰ καὶ στάσανε. Τῶ- ρα στάσανε κι' ἀπὸ ἐγὼ ἀπὸ τίς τσέπες. Ὁ πατέρας μου ἔβραλε μιὰ φωνή.

—Παπῶ, δυστυχία μου! Ἐσπα- σες τ' αὐγά βρέ παιδί μου!

Κάτι τέτοιο βέβαιον δὲ εἶχε γ'. Ἦν. Γὰ κάμψον ὅρα κυττάζεις ὁ ἔνας τὸν ἄλλον, σὰ νὰ ρατοῦ- σαι τὶ ἔπρεπε, τὶ μπορούσε νὰ γίνῃ, φαίνεται πῶς δὲν ἦτανε τρὸ- πος νὰ γίνῃ τίποτε.

—Ἄσ' τὰ τώρα, ἀσ' τα.. μὴ εἶπε ὁ πατέρας μου, ἢ ἔνα τρομῶ, πού δὲν ἤξερα, ἀν ἦτανε θηλομέ- νος ἡ Ἀσπρῆς γιὰ μένα. Δὲν γίνετα τίποτε. Μόνον ποῖ προσάλεῖσθα περισσότερο. Πᾶ με γρήγορα πὸς τὸ σπίτι νὰ σ' ἀλλάξῃ ἡ μανία σου. Ἄλλο τί- ποτε δὲν γίνετα.

Τράβηξαμε καὶ οἱ διὸ βιστικὰ κατὰ τὸ σπίτι μας, χωρὶς νὰ βγάλωμεν λέξι. Ἐκείνους πολλὰ- χιστον δὲν εἶχε τὰ συκαμένα ζυ- μῖα νὰ σοῦρῶναι ἀπάνω του. Ἐ- γὼ ἤμουν ὁ μεγαλύτερὸ δυστυ- χιμένος.

Ἦν πάθετε, ῥῶπως τρομαγ- μένη ἡ ὑπέρτα μου, ὅταν μᾶς εἶ- δε σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὶ εἶ- χε γίνῃ. Κυττάζηκαν με τὸν πα-τέρα μου, ὅπως κυττάζονται διὸ ἀνθρώποι, ὅστερ ἀπὸ μιὰ συμφο- ρὰ πού δὲν ἐῖθε ἀπόφασι, πού δὲ σηκῶνε λόγα.

—Ἐγὼ νὰ σ' ἀλλάξω.. μὴ εἶπε π' ὁνοτάς με, με καλῶσύν ἀπὸ τὸ χέρι.

Καὶ γυρίζοντας στὸν πατέρα μου, μουρμούρισε, στεναγμένο.

—Πᾶνε τὰ ρούχα Πᾶνε.

—Δὲν καθαρῖσθαι; ῥῶπως ἡ πατέρα.

—Πᾶς νὰ καθαρῖσθαι; Πλέ- νεται τὸ βελούδου; Κι' ἀν καθαρῖ- στούνε, γιὰ πέταμα δὲ εἶνε.

—Πᾶνε, Κλαῖων.

—Πᾶνε, Κούνα σὰ ρούχα!

Τέτοια Πασχάλια, ἀλῆθεστ Πέρασα πολλές ἀπὸ τότε. Δὲ θυ- μῖτα καμμία. Ἀσπρὴ δὲ ἡ τὴν ἔχασον ποτὲ. Εἶνε ἀέσπαστη. Γιὸ νὰ βρῶσθον, πρὶα λειπτὰ τὴ ὥρα μῖωτερο, διὸ πασχάλιατος ἀσ- γὰ, μιὰ ἡμερῖα ἔμεινε ὁλο- ρικὴ.

↓ ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

κεφαλής. Ὑδράτιον βρακοφόρον καὶ κοριθαῖον με σπεισιώτικες ἐνδυμασίας προσεφώνησαν τὸν Ἀνακτα ἐκ μέρους τῶν Πιστωτῶν.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἤκουσε μετὰ μεγάλῃν προσοχῇ τὸν λόγον, εἰς τὸ τέλος ὥμως παρατήρησεν εἰς τὸν ἀσθενήσαντα ρήτορα·

—Ποῦλ' πρωτότυπη ἡ ἐμπνευσις τῶν νομβριῶν τῆς Σπέρσες στὸν Ἀλγὰδόναντον.

Καὶ ὁ ρήτορ ἔμεινεν ἀναυδὸς μὴ κατανοήσας τὰ ἐξηγήσθη τὴν... μικρὰν αὐτὴν γεωγραφικὴν ἀναστάσιωιν...

★

Ἐκ τῆς Βασιλικῆς περιουσίας εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν γευσιότου παρατεθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνακτος εἰς πρωτεύουσάν τοῦ νομοῦ τῆς Μακεδονίας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς συνομιλεῖ μετὰ ἑνα ἐκ τῶν ἐπιστῶν παρακαθήμενῶν του. Εἰς μίαν ὁμως στιγμὴν καὶ ἐνθ' ἐσέρπτετο τυρὸς ὁ... παρακαθήμενος τοῦ Ἀνακτος χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν ἔσπερψε τὰ νῶτα πρὸς Αὐτόν διὰ νὰ λάβῃ τετραγώνιον φέτας... Τότε ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξύριον ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους καὶ ἥνοιε συζήτησιν μετὰ ἄλλον παρακαθήμενόν του συν δατηνῶν...

Καὶ ὅταν ὁ πρῶτος συνομιλητὴς κατέγων πάλιν τὸν περιθώριον τυρὸν, ἔσπερψε πρὸς τὸν Ἀνακτα διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν συζήτησιν εὐρέθῃ... ἀνευ τοῦ Ὑψηλοῦ τοῦ συνομιλητοῦ...

★

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ περιουσιῶν παρερσιόμου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλεὺς εἰς Κέρκυραν ἔλαβε χώραν τὸ κάτωθι χαριτωμένον ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν Ἀνακτα νὰ γελάσῃ μετὰ τὴν καρδιά του.

Μίαν ἡμέραν τῆς Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐνδεδυμένος ἀπλουστατὴν παλαιὴν ἐνδυμασίαν ἐξήλθεν εἰς περιπάτον ἀνὰ τὰ περὶ χώρα τῆς Κερκυρας, ὁδηγῶν ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητον του. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν καὶ ἐνθ' ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐπιπαιν Μνημιπτελὴν τὸν ἐσταμάτησεν ἄνθρωπος ἀγνωστός, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε μετ' ἀσθηπρόκτου ὕφους·

—Ἀγορεύεται νὰ περάσῃς ἀπὸ ἐδῶ...

—Γιατί;

—Ταῦτο μόνον στὸ Βασιλεῖα ἐπιτρέπεται ἡ διόδος.

—Ἐ, τότε ἀφ' οὗ μετὰ νὰ περάσω; Εἰμὼ ὁ Βασιλεὺς...

—Ὁ ἀτυχὴς ἀστυφίλας ἀνεγνώρισες τότε τὸν Ἀνακτα καὶ ἀφοῦ ἔχαρῃς πρὸς στρατιωτικῶς, τοῦ εἶπε μετὰ προφανοῦς ταραχῆς·

—Περσάστε... Παν-ε-ρῶ-τά-τε!

—Πάλι γιὰ ἄλλον μετὰ πῆρες, ἀπῆλθον γελάων ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ ἀναιμακρήνῃ...

★

Μίαν ἡμέραν τῆς Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. τὸν πρηνικησισάν Ἑλένην, Εἰρήνην καὶ Αἰκατερίνην ἐπεσκέψθη ἀνευ προσηγορίας εἰσορῶντος τοῦ Μπενεακίου Μουσιέου. Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἦτο τοῦτο κλειστόν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐκτίμησεν τὴν θύραν.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὁ θυρῶν, ὁ ὁποῖος, μὴ ἀναγνωρίσας τὸν Ἀνακτα τοῦ εἶπε θύσαναχθέν· «Σήμερον δὲ δεχομαστέ τοὺ κοινόν!», καὶ ἠτοίμασθαι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ μωσιέου.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὥμως ἐδῆρθε εἰς ἀμφιγάνων ἐκτίμησιν ἐκ νέου.

Τότε ὁ θυρῶν πλῆσιοναὶ καὶ πάλιν τὴν θύραν εἶπε μετ' ἀναγνωρίσεως εἰς τὸν Ἀνακτα·

—Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου Χριστιανέ μου ποῦ χτυπᾷς ἐπὶ τὴν πόρτα ἀφοῦ σοῦ εἶπαμε ὅτι δὲν δεχομαστέ...

Καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπῆλθον εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ θυρῶν μωσιέου·

—Ὁ Βασιλεὺς!...

«Ὁ θυρῶν δὲν ἀνὰντιφύσῃ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλεὺς καὶ μετὰ προφανοῦς ταραχῆς ἥνοιε τὴν θύραν τοῦ Μουσιέου εἰς τὸν Ἀνακτα καὶ τὰς Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. τὰς πρηνικησίσας, αἵτινες μετιδιδάσκ' ἐμπεισαν νὰ καθισχυάζων τὸν ἀτυχὲς θυρῶν διὰ τὸ πάθμα τῆς...»

★ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΑ

μας!...

Μ.)

ατέλειπε τὸ ἔδαφος τῆς Ἀργολί-
δος διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀρ-
καδίαν, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εὗρε-
θη πρὸ εὐτραφεστάτου τέως πο-
λιτευτοῦ Σπετσῶν, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ

Βασιληά

άνεκδοτα τῆς Α.

ἀνέλπιτος ἡ εὐτυχία του..*

Εἰς τὸν Ἀγλαδόκαμπον ὅταν ἀκριβῶς ἡ Βασιλικὴ συνοδεία ἐγ-

πολλά

Από τα ωραιότερα

τωκραυγός και χειροκροτήματα.
Μόνον ο ευτυχής μικρός που εξέ-
χθη την Βασιλικήν περίπτυξιν α-
πέμεινε άναυδος.

^αΗτο τόσο μεγάλη και τόσο

Xρόνια

το
του
α-
καί
τάς

ε.
έως
ντα-
υκό
και
τέ
κό
ν δ
τό

του
ρός
ά-

ια-
τι-

της
και
τοι-
σης
και
ας

σι-
τά
τα-
τος

ώ-
πε
ή-

λέ.

τό-

τό-

λι-

ου

ών
τό-

λδ

...
κω

κο-
ε-
τι-
ιν

οε-
αν
π-
έ-
Α-

ο-
ος
μέ

ή

υ-
κι
ηι
ε-
δ
ς,

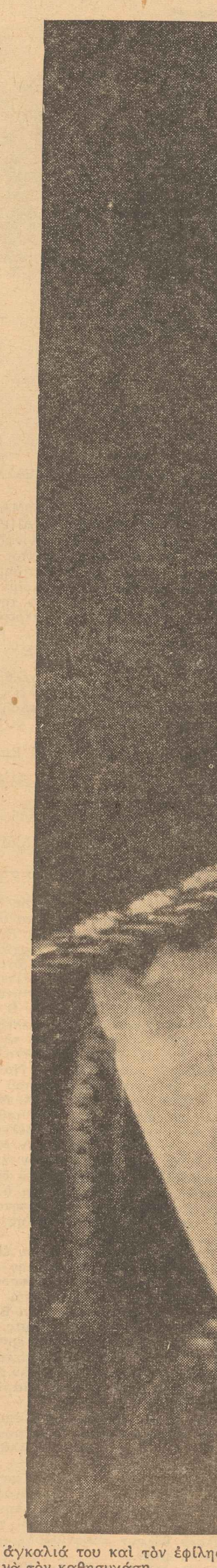
ην

αν
έ-
ος
ον
Ο
ον
α
έ
υθ
ρη
τō

ο-
εν
νά
τε

γυν
από
ατμόσφαιρα από ένθουςιώδεις

άγκαλιά του και τόν έφίλησε δι-
νά τον καθησυχάζση.
'Η Βασιλική αυτή διάχυσις, ε-
γεν ως αποτέλεσμα να δονηθή η
ατμόσφαιρα από ένθουςιώδεις

(Α)

[illegible]

ΓΕΛΙΑ

ἄθλος. Είναι ἡ στολή τῶν φουτα-
νελλῶν. Ἔργο ἐξωτικό, γιὰ τὸ πε-
ριπλοκο κέντημα τὸν καὶ γιὰ τὴ
λαϊο-οὐσιότητά του. Τραγικό γιὰ τὴ
εἴθορα τῶν ματιῶν πὺρ χροαί᾽εται.
Γενεᾶς Ἑλληνορωπῶν πέρασαν
σκοτεινὲς ἀπάνου ὁ αὐτοῖ, σταυρο-
καθήμενος τὸν ράβδ. Τὸ κέντρον
τῆς ἑλληνορωπικῆς ἦσαν τὰ
Γιαννεῖνα. Αὐτὰ ἐδῶσαν τοὺς κα-
λὲς τεχνίτας καὶ τὸν περιφιλοτέ-
ρον ἀπ' αὐτοῦς, τὸν Νέστορα. Ἀπο
στολήδιν, τὸν ὁποῖον τὸ ὄνομα πα-
ρέδωκε μὲ θαυμασμόν ὁ Ἑλληνορω-
πότης στὸν Ἑλληνορωπότη, καὶ
τὸν ὁποῖον τὸ ἱστορικὸ φαιλόδ. Ἐ-
τύχῃσε μὲ κληρονομίῃ ὁ Γεω-
γυλάς.

Ὁ δεύτερος ἑακουμένος Ἑλλη-
νορωπότης ἦταν ὁ Γεωργίου, πῶς
ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην, τεχνί-
της τῆς φουρας τὸν Ἀνακτόρων.
Τὸν ἑλληνορωπότην ἐκείνον ἐ-
μεγε γένει, μὲ τὴν καλεῖς πρὸ πηλὴν
ἐτάδ. Διότι, μὲ κυριοκροδοῦν ἀ-
κόμῃ τότε ἡ κοινὴ ἀγορτικὴ φουτα-
νελλά, εἰχεν ὅμως σχεδὸν παύσει
νὰ γίνεταί ἡ Πελοποννησιακὴ φου-
τανέλλα, τὰ τοιζούκκια, ἡ μα-
κρὰ φουσανέλλα, ἡ ὁποία στὸν ἀ-
γῶνα ἦταν κυρίως πολεμαρχικὴ
στολὴ κ' ἔπειτα ἔμεινεν ἡ ἀστικὴ
ἐνδυμασία. Τὸν τύπο τῆς ἀστικῆς
φουτανέλλας τὸν διέτρησαν ὡς
τελευτὰ ὁ Στριφτοπούλας, καὶ οἱ
ἑπόμενοι ἀπὸ τοὺς σημερινῶς
ἐμφοβητὰς τὸν ἀστικὸν δέμα-
σιν ποὺ παρουσιάζει ὁ κυριοσθένους
γυριῶς πολιτευόμενος τὸν Πα-
τριν μῆσα στὴν ἑξουποποίηση
πρωτεύουσά μας. Θὰ συμπληρώ-
σῃ δυνατολογία μὲ τὸν καθορι-
σμὸ τῶν τρῶν κυματιῶν τῆς ἀσ-
τικῆς καὶ πολεμαρχικῆς στολῆς. Εἶ-
ναι ἡ :

Ἡ φόρμα—τὸ κεντητὸ γελέκι μὲ
τὰ μανίκια. Ἡ φέρμελλή—τὸ ἐπανο-
υελέκο. Τὸ τοιζούκκι—ἡ κομποτὴ
κάλτσα.

Νὰ πούμε πὺς ἐξέφεραν τὸν ἐ-
πικρίθειον τὸν πολιτισμὸν τὸν πη-
χόσωστον στὴν Ἑλλάδα καὶ ὅχι.
Ἐν γένει μὲ καὶ ἑλκετικὰ καὶ ἀ-
λόγη—εἶναι πῶς μὲποροῦμε καὶ πρέ-
πει ν' ἀντισταθούμε. Δὲν πρόκειται
εἰς νὰ τὰ θάλομε μὲ τὴν ἀμειλι-
κτὴν πραγματικότητά. Ἡ ζῶη δὲν
κάνει συμβιβασμούς. Ἡ φουτανέλ-
λα, σήμερα, γιὰ τὸ χωριτικὸ θὰ ἦ-
ταν διανκτικὴ παραφροσύνη. Χρεῖσται
εἶναι δολιχόρον τόπι πανί γ' αὐτῇ.
Κι' ἐκτός αὐτοῦ, τὰ ἐξερτυματά
τῆς, τὰ σταυρούκια, ἡ κάτα, τὸ σι-
λάκι, ἡ σκούφια, ἡ πατατούκα, καὶ
τὰ φερότερον ἀπ' αὐτά, ἡ κάλτσα
—τὸ μαγιό, τὸ ὁποῖον τιμὴ τῶν
φουτανελλῶν δὲν ἐπῆρπτε—ἡ
λαϊστή ζαρμπασιὰ—ἀποτελοῦν ὅλα
μαζὶ μὲ περὶπέτια, τὴν ὁποία κα-
νέναν δὲν ἔχει τὸν ἥρωισμὸν ν' ἀντι-
κροῦσθ, στὴν ἐποχὴ τῆς ταχύτητος
καὶ τῆς οἰκονομίας. Ἡ φουτανέ-
λλα μῆναι καὶ θὰ μείνῃ ἀπὸ διὰκ-
ομῆς καὶ ἱστορίας μὲ τὴν στολή τῶν
Πρωτοτύπων Εὐζώνων. Ἀπὸ τὴ
ζῶη χωριτικῆς ὁριστικῶς. Ἀλλὰ
ὅσο δὲν σημαίνει πὺς πρέπει καὶ
νὰ γαθῇ. Ἡ ἑλκετικὴ μὲ καὶ ἀλ-
λα Κράσι. Ἡ ἑλκετικὴ προσπαθεῖ
μὲ χωριτικὰ θραδία νὰ σῶσθ τὴν
λαϊκὴν ἐνδυμασίαν τὸν χωριῶν τῆς.

Τὰ Ἑθνη δὲν τὰ παραδιδόν
ὅλα στὸν θεσπισμὸν. Ἡ ἰδέα μὲν εἶναι
πῶς, ἀν ὁριστικῶς τοπικῆς ἑορ-
τῆς, μὲ καὶ κάθε χρόνο, σὲ διάφορα
κέντρα, λαϊκῆς τέχνης τῆς Ἑλλά-
δος καὶ ἀν κινήσῃ τὸ συμφέρον—
πρῶτ' ἀπ' ὅλα—ἔπειτα τὴ φιλοτιμία
καὶ τὴ φιλαρέσκεια τῶν ἀγροτικῶν
μας πληθυσμῶν, τὸ λαϊκὸ ἐνδυμα-
σιν ὅσο δὲν σημαίνει πὺς πρέπει καὶ
νὰ γαθῇ. Ὅλα εἶναι ἐξῆς στὸν πε-
ρίθωρον τῆς ζῶης καὶ ἔχῃ ὑπόστασιν
μορσοετικὴν καὶ ἑλκετικὴν καὶ ὁ
ἴδιος ὁ χωρικοὸς μὲ εἰθεῖς καὶ δρῶ
μῶ. Τὴ φουτανέλλα οἱ ὁρενοὶ καὶ
τὰ χωριτικὰ τῶν οἱ γυναικῆς τὰ
γαυδῶστον πλέον ἀπὸ τὰ σεντοῦκια
καὶ μὲ φοροῦν μόνον σ' ἕνα γάμο.
Ὁ—αὐ, αὐτὸ συμβαίνει, θὰ πῇ πὺς ὁ
λαὸς δὲν ἔχασε ἀκόμῃ τὴν ἀγάπην
τὸν στολιδισμό. Αὐτὸ μὲ πείθει πὺς
ἡ λαϊκὴ ἐνδυμασία μὲπορε νὰ μεί-
νῃ σὲν διακόσμῃς τῆς ζῶης, σὲν
ἐκφράσῃς χαρὰς καὶ εἰναι τὸν ὅσον
ἀλγὴν τὸν ἀγορτικὸν καὶ μὲς πληθυσ-
μοῦ, ἀρκεῖ νὰ ζωτανεύσῃ τὸν ἀ-
διαφοροῦ τὸν μὲ τοπικῆς ἑορτέ-
πῃ, πὺς θὰ δώσω, ἀφορμὴ νὰ ἐπιδεί-
χῃ ὁ λαὸς μέσῃ στὸν τοπικὸ τὸν
πόρο καὶ τὴν τέχνην του.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

[illegible]

A black and white portrait of a man in a military uniform, likely a general, wearing a high collar and a sash. He has a serious expression and is looking slightly to the right. The uniform features a large star on the left chest and a sash across the right shoulder.

«...καλικά του και τὸν ἐφίλησε διὰ τὸν καθαρῶς...» Ἡ Βασιλικὴ αὐτὴ διὰ χύσις, ἐφ- ὅσον ὡς ἀποτελεσθεῖς ἀνὰ δυνάμει ὑμῶν ἀπὸ ἐνδοσυμψύχου ζή-	κακουργαῖας καὶ χειροκροτήματα. Μόνον ὁ εὐτυχὴς μικρὸς ποῦ ἐβέ- χθη τὴν Βασιλικὴν περιπτύειν ἐ- πέμεινε ἀνυδρούς. Ἦτο τόσον μεγάλῃ καὶ τόσον	ἀνέλιπτος ἡ εὐτυχία του...» ★ Εἰς τὸν Ἀγλαδόκαμπον ὅταν ἔ- κριβας ἡ Βασιλικὴ συνοδεῖται ἐν-	στέλειπε τὸ ἔδαφος τῆς Ἀργον- δος διὰ νὰ ἐισέλθῃ ἐν τῇ Ἀ- καβίαν, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εὐ- χη πρὸ ἐπιπερασμάτων τῶς λιτευτοῦ Σπερτοῦ, ὁ ὁποῖος
--	---	---	---

τόν ασθαινόμενον ρήτορα:

—Ποῦ! πρωτότυπη, ἡ ἐμπνευσις
καὶ κορυφαία τῆς Σπένσερ στὸν
Ἀγλαδοκαμπόν.

Καὶ ὁ ρήτωρ ἐμεινεν ἀναυδὸς
μὴ κατορθώσας νὰ ἐξηγήσῃ τὴν...
μικρὰν αὐτὴν γεωγραφικὴν ἀνα-
στάσιω...ν.

★

Ἐκ τῆς Βασιλικῆς περιοδεύας
εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν γεγυμνασ-
τοπαρεπνεύσας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀ-
νακτοῦ εἰς προτελευταίον τοῦ νο-
μοῦ τῆς Μακεδονίας, ἡ Α. Μ. ὁ
Βασιλεὺς συνομιλεῖ μετ' ἑνα ἐκ
τῶν ἐπισήμων παρακαθήμενων
τού. Εἰς μίαν ὁμοῦ στιγμὴν καὶ
ἐνὸς ἐσθέρβητο τυρὸς ὁ... παρὰ
καθήμενος τοῦ Ἀνακτοῦ χωρὶς
νὰ διακοπῇ τὴν συνομιλίαν ἐστρε-
ψε τὰ νοῦτα πρὸς Αὐτόν διὰ νὰ
λάβῃ περὶ αὐτοῦ φέτας... Τότε ἡ Α.
Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐνώπιον ἀπὸ τοῦ
ἄλλου μέγα καὶ ἡνίοξε συζητήσαν
μετ' ἄλλων παρακαθήμενων τοῦ συν
δαιτημίαν.

Καὶ ὅταν ὁ πρῶτος συνομιλη-
τὴς κατέγων πλέον τὸν περιπατή-
ον τυρὸν, ἐστρεψε πρὸς τὸν Ἀ-
νακτα διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ τὴν συν-
ζήτησιν εὐρέθῃ... ἀνευ τοῦ Ὑψη-
λοῦ τοῦ συνομιλητοῦ...

★

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ περυσί-
ου παρεσπορίου τῆς Α. Μ. τοῦ
Βασιλεῦς εἰς Κέρκυραν ἔλαβε
χώρον τὸ κάτωθι χαριτωμένον ἐ-
πεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν
Ἀνακτα νὰ γελῶσῃ μετ' τὴν καρ-
δίᾳ τού.

Μίαν ἡμέραν ἡ Α. Μ. ὁ Βασι-
λεὺς ἐνδεδυμένος ἀπλουστήριον-
ποικτικὴν ἐνδυμασίαν ἐξήλθεν εἰς
περίπατον ἀνὰ τὰ περὶχωρά τῆς
Κερκυρᾶς, ὁδηγὸν ὁ ἴδιος τὸ αὐ-
τοκίνητόν του. Κατὰ τὴν ἐπισπο-
ρὴν καὶ ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἑ-
σπαυλιν Μπιμπιλλὴ τὸν ἐσταματή-
σεν ἑπὶ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος
τόν εἶπε νὰ αὐστηρήσῃται ὑφ' ὅς.

Ἀπαγορεύεται νὰ περάσῃς ἀ-
πὸ ἐδῶ...
—Γιατί;
—Γιατὶ μόνο στὸ Βασιλεῖα ἐπι-
τρέπεται ἡ διόδος.

—Ἐ, τότε ἀφῆμε νὰ νὰ περά-
σω... Εἵμαι ὁ Βασιλεὺς!.

Ὁ ἀτυχὴς ἀστυφύλαξ ἀνεγνώ-
ρισεν τότε τὸν Ἀνακτα καὶ ἀφοῦ
ἐχατέρεψε στρατιωτικῶς, τοῦ εἶ-
πε μετὰ προφανοῦς ταραχῆς:

—Περσάστε... Παν-ε-ρῶ-τά-τε!
—Πᾶν, γὰρ ἄλλων μετ' ἡμῶν, ἀ-
πῆγνεν γελῶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασι-
λεὺς καὶ ἀπεκρίθη...

★

Μίαν ἡμέραν ἡ Α. Μ. ὁ Βασι-
λεὺς μετὰ τῶν Α. Μ. Β. Β. Υ. Υ., τὸν
πρῶτον πρῶτον... Ἐξήλθεν, Εἰρήνη
καὶ Αἰκατερίνη ἐπισκοπῆσαι τὴν
προηγούμενην εἰδοποιήσας τὸν
Μπενάκιον Μουσιῶν, Ἐπειδὴ ὁ-
μοῦ ἦτο τοῦτο κλειστόν ἡ Α. Μ. ὁ
Βασιλεὺς ἐκτίσθησεν τὴν θυρὰν.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὁ θυ-
ρῶν, ὁ ὁποῖος, μὴ ἀνεγνώρισας
τὸν Ἀνακτα τοῦ εἶπε θυσανασχε-
τόν: «Σήμερον δὲ δεχομαστέ τὸ
κοινόν!», καὶ ἠτοίμασθαι νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ μο-
σιῶν.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὁμοῦ εὐ-
ρέθῃ καὶ εἰς ἀμνηστὴν ἐκτίσθησεν
ἐκεῖν.

Τότε ὁ θυρῶν πλησίασας καὶ
πάλιν τὴν θυρὰν εἶπε μετ' ἀγανα-
κτικῶς εἰς τὸν Ἀνακτα:

—Ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου
Χριστιανέ μου ποῦ χυπτός ἐταί
τὴν πόρτα ἀφοῦ σοῦ εἶπαμε ὅτι
δὲν δεχομαστέ...

Καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπὴν-
τησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ θυρῶ-
ντος μεθίδων:

—Ὁ Βασιλεὺς!...

Ὁ θυρῶν ἐμεινεν ἀναυδὸς
πρὸς τὴν ἀπάντησιν τῆς Α. Μ. τοῦ
Βασιλεῦς καὶ μετὰ προφανοῦς
ταραχῆς ἡνίοξε τὴν θυρὰν τοῦ
Μουσιῶν εἰς τὸν Ἀνακτα καὶ
τῶς Α. Μ. Β. Β. Υ. Υ., τὰς πολυκί-
πιασας, αἰτησιν μεθιδώσας ἔσπευ-
σαν νὰ καθιστάσων τὸν ἀτυχῆ
θυρῶν διὰ τὸ πάθμα τού.

Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΟΣ

η ηλικίας μου. Πασχάλιες χαρόμενες και Πασχάλιες θλιμμένες. Πασχάλιες στο σπίτι μου και στην ζευγαίρα. Πασχάλιες άκομα στα πέλαγα, ανάμεσα ουράνιο και θάλασσα. Καμιά δε θυμάμαι ξεχωριστά. Όλες μαζί μου φαίνονται, καθώς περνούν από τη θολομένη μου μνήμη, από μία Πασχαλιά, δίχως αρχή και τέλος.

Είνε όμως και μία Πασχαλιά που δεν θά τη ξεχάσω ποτέ μου και που μου φαίνεται σμηνερνή. Ήμουσι και δεν ήμουσι δέκα χρόνων παιδιά, ένα παιδικό μελαγχολικό και άδοντο, που με φόβιζε η ζωή, πρίν τη γνωρίσω, τίσως γιατί μου θυμάνουν πάντα τα πιο άσπαστα πράγματα του κόσμου. Ένα από τα πολλά είναι κι αυτό, που μου τύχαιε έκενη τη Πασχαλιά.

Το πρωί της Λαμπρής, μαζί με το χαρούμενο "Ήλιο —δεν ξέρω γιατί τη Λαμπρή ο "Ήλιος μου φαίνεται, πώς βγαίνει πιο χαρούμενος από τις άλλες ημέρες μπήκε στη καινούρια μου και η υπέρτα μου. Με σήκωσε απ' το κρεβάτι μου, μ' έπλυνε, με φίλησε και μου φόρεσε τα καινούρια μου ρούχα, μία πρωτοφρεσκή φορεσιά, που μου την είχε φέρη ο πατέρας μου από κάποιο ταξίδι του. Ήτανε η δραστήριη φορεσιά που είχα βάλει ποτέ μου από βαθυγάλλιο βελούδο, με χρυσά, στρουγγιλά κουμπιάκια με σωρπές στη μπλούζα, που έμοιαζαν με τα κουδουνάκια της κουδουνιστρίας των μορών παιδιών. Μά οστε η δρασιά μου φορεσιά, οστε ο χαρούμενος "Ήλιος, οστε τα φίλια της υπέρτας μου είχαν καταφέρει να χαρίσουν λίγη χαρά στην ψυχή μου. Ομικρές μου ετύχαιες με φόβιζαν πάντα, από μια μνηστουσαν κομπού κακό. Τέτοιο άνοητο παιδί ήμουνα.

Όταν πήρα το γάλα μου, με τα δράρα πασχάλια τσουρέκια, που είχε ζυμώση η υπέρτα μου, μπήκε ο πατέρας μου στην τραπέζια, με φίλησε κι' αυτός, καμάρωσε τα ρουαλάκια μου και μου έπαιε:

—Έτοιμάσου τώρα, παιδί μου, να ρήθεις μαζί μου να πάμε να ποί με το «Χριστός Άνέστη» στη θεία σου.

Ήτανε η μικροτέρα αδελφή της υπέρτας μου, μία καλή γυναίκα, που μ' αγαπούσε σαν παιδί της και την αγαπούσα κι' γώ, ύστερ' από τη μητέρα μου. Ακολουθησάν τον πατέρα μου, ευχαριστήμενος να πάω να ευχθώ την καλή μου θεία, μιά τα προτιμούσα να πάω με τα παλινά μου ρούχα.

Πήγαυε. Η θεία μου μās δέχθηκε με γέλια και χορές. Δεν ήξερε πως να με περιποιηθί και τί να μās φιλέη. Και δεν χόρταινε να καμαρώση την καινούρια μου φορεσιά.

—Σόν πραγματόπουλο είνε το παλάτι μου —έλεγε— με τα καινούρια μου ρουαλάκια.

Κι' ελόνενα με γάβεινε, έμένα και με τα ρουαλάκια μου. Σέ λίγο έβλο το σπίτι, ο θεός μου, τα ζαβερνάκια μου, οι υπέρτριες και ο περιβόλης άκομα το σπίτι μου έγινε κασετή τριγύρω μου και με εμπαρσων.

Έγώ όμως θεώ χαιρόμουν καθόλου. Δεν έβλεπα την όρα ποτέ να γυρίσω στο σπίτι μου, να βγάλω τα περιβόλη ρούχα, που με φόβιζαν, όπως μ' έβοδιναν όλα τα καινούρια πράματα και να εξαπαρσώ τη μαρία μου ποδίσου, που κανένα δεν την καμάρωνε. Που με έγινε το αγαπούσου, όπως αγαπούσα όλα τα παλινά πράματα. Έπιτέλους, ήρθε και η ώρα να φύγωμε. Η θεία μου μās έγειε έτοιμορη να πάρουμε μαζί μας ένα διακάκι με σπιτικά μάλυ

«Αὐτὰ σοὺ τὰ δίνω —μοῦ εἶπε
δύντας με— γιὰ τὸν καλὸ τὸ
νόν. Καὶ τοῦ χρόνου, παδάκι
ἅλῃς ἐξέβγαλιν ὅλοι, ὥς τὴν
ταῦτα τοῦ περιβολοῦ —καινούρ-
φιλα, καινούριον εὐχές, και-
ρίγια καμαρώματα τῆς φορ-
ς μου —καὶ φύγαμε. Ὁ πατέ-
ρ μου κρατοῦσε τὸ δισκάκι μὲ
νυλικά. Ἐγὼ εἶχα βῆλὴ τὰ
σινὰ αὐτὰ στὶς τσέπες μου, τὸ
τὴν δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο στὴν
αριστερή. Καὶ πηγαίνον κατὰ τὸ
τὴν μᾶς, γιὰτὶ ζύγωνε μεσημέ-
ρι περπατῶντας κάτω ἀπὸ τὴ με-
σῆς ἀκακίης τῆς δεινροστογι-
οῦ ἐξοχικοῦ δρόμου, φορτωτὴ
ἀπὸ ἄσπρα λαλούδια. Ἄξα-
ἐγὼ σταμάτησα τρομαγμέ-
νῳ. Ἦτο ἔπαθες, παιδί μου; μὲ ρώ-
τησε ὁ πατέρας μου. Ἦταν ἡ-
λίως ἤξερα κ' ἐγὼ τί εἶχα
πάρῃ; Κάτι φοβερὸ ὅμως θὰ εἶχα
πάρῃ. Ἐνοιοῦθα ζουμὰν νὰ τρέ-
νω ἅπῳ στὸ κορμί μου. Σάν
νὰ ὑποπτεθῆκα, ἔβαλα τὰ
ἀνὰ μου στὶς τσέπες μου. Καὶ
τὸ τὰ τράβηξα μὲ φόβο, σὰ νὰ
τὴν ἀγγίξῃ κρῖον φίδι. Οἱ πόλ-
τες ἦταν γεμάτες μὲ πηχτὰ τῶς
αὐτὰ ζουμὰ, ποὺ μοῦ ἔκαναν ἀ-
μαζὺ καὶ φόβο. Τὰ δάχτυλά
καθὼς τράβηξα τὰ χέρια
ἦσαν πασαλειμμένα μὲ τὰ
σκιτρίνια ζουμὰ, ποὺ κολου-
θοῦσαν κατὰ τὸ στάσανε. Τὸ
στάσανε κ' ἀπόδω ἀπὸ τὴν
σκέψιν. Ὁ πατέρας μου ἔβαλε μιά
ἐλπίδα, δυστυχία μου! Ἔσπα-
ρ' αὐτὰ βρὲ παιδί μου;
Ἦτο τέτοιο βέβαιον θὰ εἶχε γί-
ναι κάποιοι ὅρα κυττάζοντες
στον ἄλλον, σὰ νὰ ρωτοῦ-
ν τὴν ἔπρεπε, τί μποροῦσε νὰ
φαινόταν πὼς δὲν ἦτανε τρὸ
ἀνὰ γλύν τιπotes. Ἦτο
Ἄσ' τὰ τώρα, ἄσ' τα. —μοῦ
ὁ πατέρας μου, μ' ἔνα τρόπο,
δὲν ἤξερα, ἀν ἦσαν θυμολί-
νῳ ἡ λυπημένῳ γιὰ μὲνα
γίνεταί τιπotes. Μόνον ποὺ
κλείδεσαι περισσότερο. Πά-
ρηγόρησα σὸ σ' ἵπτι νὰ
λαδῇ ἡ μανίνα σου. Ἄλλο τί-
δὲν γίνεταί. Τὸ
τράβηξε καὶ οἱ δύο βιαστικ-
αὶ τὰ σπῖτι μᾶς, χωρὶς νὰ
σομε λείξῃ. Ἐκείνους τοῦλά-
νουν δὲν εἶχε τὰ σκαμμένα ζου-
μὰ σωρῶντων ἅπῳ του. Ἐ-
μῶνα ὁ μεγάλος, δυστυχί-
νῳ.
Ἦτο ἔπαθες, ῥῶπως τρομαγ-
νῳ ἡ μῆτέρα μου, ὅταν μᾶς εἶ-
πατὰ τὰ χάλας. Ἦτο
ν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί εἶ-
νῳ. Κυττάχτηκαν μὲ τὸν πα-
νῳ, ὅπως κυττάζονται δύο
ἄνθρωποι, ὅσοτ' ἀπὸ μὴ ἀνιμω-
ποῦν δὲν ἔχει διόρθωσι, τὸ
ἐνὶ λόγῳ.
Ἦτο νὰ σ' ἀλλάξω. —μοῦ εἶπε
ὅταν μᾶς, μὲ καλωσύνη ἀπὸ
ἑρῖ.
Ἦναι, γυρίζοντας στὸν πατέρα
μυμουρῶτες, στεναγνῶντες:
Ἦναι τὰ ρούχα. Πᾶνε
ἐνὶ καθορίζονται; ῥῶπως ἔ-
σας.
Ἦναι νὰ καθοριστοῦνε: Πλέ-
τὸν βελούδῳ; Κ' ἐν καθαρῷ
Ἦναι, γιὰ πέταμα θὰ εἶνε.
Ἦναι. Κλοῦναι
Ἦναι. Κλοῦναι τὰ ρούχα!
Ἦναι. Πασχαλιά, ἀνῆλθε στὴ
Ἦναι πολλὰς ἀπὸ τότε. Δὲ θυ-
νῳ καμιά. Ἀπὸ τὴν ὁρὰ τῆς
Ἦναι ποτέ. Εἶνε ἀνῆλθον. Γιὸ
Ἦναι ὁρῶσαν, τρία λεπτὰ τῆς ὥρας
Ἦναι, δύο πασχαλιάνικα αὐτὴ
Ἦναι ἡμέρωμα ἔμεινε ὅσο

Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΜΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!